

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera, a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyň: **a) Ing. K. P.**, narozená „X“
bytem „X“
b) Ing. arch. P. H., narozená „X“
bytem „X“

obě zastoupené advokátem Mgr. Pavlem Černým
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a
stavebního řádu**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

za účasti
osoby zúčastněné: **Mgr. L. D.**, narozená „X“
bytem „X“

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. 505/UPS/2017-3, JID 159408/2017/KÚÚK,

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 505/UPS/2017-3, JID 159408/2017/KÚÚK, a rozhodnutí Městského úřadu Ústě, odboru výstavby a životního prostředí, ze dne 13. 6. 2017, č. j. 03265/2017/SU, se **pro nezákonnost zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení ve výši **13 091,40 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení ve výši **13 091,40 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 10. 2017, č. j. 505/UPS/2017-3, JID 159408/2017/KÚÚK, kterým k odvolání žalobkyň proti rozhodnutí Městského úřadu Ústěk, odboru výstavby a životního prostředí, (dále jen „stavební úřad“), ze dne 13. 6. 2017, č. j. 03265/2017/SU, bylo uvedené rozhodnutí stavebního úřadu změněno tak, že v něm byl bez náhrady ve výrokové části rozhodnutí na straně č. 1 rozhodnutí zrušen text: „*Stavba oplocení byla ohlášena stavebnímu úřadu roku 1974. Ohlášení umísťovalo stavbu na pozemky st.p.č. „X“ a p.p.č. „X“ k.ú. „X“, oplocení na pozemku p.č. „X“ k.ú. „X“ nebo součástí opatření stavebního úřadu.*“ a dále text „...byla zahájena v letech 1974-1976 a ...“ ve zbytku bylo rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 6. 2017 bylo Mgr. L. D. (dále jen „stavebník“) vydáno podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“) dodatečné povolení stavby, a to oplocení na pozemku parc. č. „X“ v katastrálním území „X“ (dále jen „stavba“).

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně namítaly, že nebylo možné vést opakované řízení o dodatečném povolení stavby. Stavebník požádal dne 13. 12. 2013 o dodatečné povolení stavby, avšak jeho žádost nebyla kompletní, a proto bylo řízení zastaveno. Téměř po roce ode dne podání první žádosti podal stavebník opětovnou žádost o dodatečné povolení stavby, kterou stavební úřad nesprávně akceptoval. Vzhledem k tomu, že řízení o první žádosti o dodatečné povolení stavby bylo ke dni 20. 10. 2014 pravomocně ukončeno pro neodstranění vad, stavebník nemohl podat opětovnou žádost o dodatečné povolení stavby. Na podporu své argumentace odkázaly mimo jiné na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 230/2015-34 a č. j. 2 As 166/2015-33. S názorem žalovaného, že lhůta pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby zakotvená v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona je pořádkovou lhůtou, nesouhlasí a považují ji za lhůtu prekluzivní.
3. Další námitka spočívala v tom, že stavba se nachází na pozemku žalobkyň, neboť zasahuje nejen na pozemek parc. č. „X“, ale zároveň i na pozemek st. parc. č. „X“, který je ve spoluvlastnictví žalobkyň, a proto nemohla být stavba dodatečně povolena, jelikož k jejímu umístění nedaly souhlas. Žalobkyně byly přesvědčeny, že důvodné pochybnosti ohledně umístění stavby na jejich pozemku přetrvávají a stavební úřad ani žalovaný nezjistili stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobou napadené rozhodnutí je i nepřezkoumatelné, neboť se k námitkám žalobkyň v tomto směru vůbec nevyjádřilo.
4. Stavba dále významně ztěžuje užívání pozemku žalobkyň, neboť jim brání v bezkolizním vjezdu a výjezdu z pozemku, otáčení vozidla a využití parkovacích stání. Často dochází

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

k poškozování vozidel žalobkyň o stavbu. Za stávajícího stavu není možné v blízkosti vjezdu na pozemek žalobkyň otočit osobní automobil do opačného směru a je velmi problematické vycouvat, což žalobkyně opakovaně namítaly. Stavebník neprokázal splnění podmínek podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a stavební úřad i žalovaný nesprávně aplikovali institut správního uvážení, neboť stavba byla povolena, ačkoliv pro to nebyly splněny podmínky.

5. V době zahájení řízení o dodatečné povolení stavby byla stavba umístěna na pozemku místní komunikace III. třídy, jak vyplynulo z pasportu pozemních komunikací, což tam znemožňuje umístit stavbu. Stavební úřad k tomu uvedl, že údaje v pasportu místních komunikací jsou chybné a vyzval město Ústěk k opravě těchto údajů. Svůj závěr odůvodnil stavební úřad tím, že nikdy nedošlo k vydání rozhodnutí o zařazení komunikace do kategorie místních komunikací, což podle žalobkyň nebylo nezbytné, neboť se jednalo o místní komunikaci vzniklou ještě za účinnosti zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), který nevyžadoval pro vznik místní komunikace vydání jakéhokoli rozhodnutí.
6. Stavební úřad nezahrnul do rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podmínky uvedené ve stanoviscích dotčených orgánů. Žalovaný uvedl, že pokud je stavba zcela dokončena, nemůže stavební úřad stanovovat podmínky pro dokončení stavby. S tímto názorem žalobkyně nesouhlasily, neboť měl být vyzván dotčený orgán, aby přeformuloval požadované podmínky, pokud měl za to, že již nejsou fakticky realizovatelné s ohledem na již postavenou stavbu. Stavebnímu úřadu nenáleží vlastní uvážení o tom, jaké podmínky závazných stanovisek dotčených orgánů do svého rozhodnutí zahrne, a jaké nikoliv.
7. Dále nebyly vypořádány ani odvolací námitky týkající se rozporu stavby s územně plánovací dokumentací, neboť závěr o jejím souladu nebyl nijak odůvodněn. Žalovaný nijak ani nekomentoval námitku, která směřovala ke zpochybnění stanoviska Police České republiky, dopravního inspektorátu. Z odvolání žalobkyně a) je evidentní, že upozorňovala i na nedostatky projektové dokumentace, neboť se v ní objevují tvrzení v rozporu se skutečným stavem. K těmto tvrzením nebyla do spisu založena žádná dokumentace.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrzení o nemožnosti vést opakované řízení o dodatečné povolení stavby je jen jedním z existujících názorů. Žalovaný, stejně jako stavební úřad, vycházel z toho, že pokud je žádost podaná v době, kdy není pravomocně ukončeno řízení o odstranění stavby, tuto je povinen správní orgán projednat. Jiný postup, tzn. jak naložit s opožděnou žádostí, není v ustanovení § 129 stavebního zákona upraven. Za dané situace není správní orgán bez opory v právním předpise oprávněn dovozovat, že se například jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou.

Replika žalobkyň

9. Žalobkyně k vyjádření žalovaného uvedly, že nevycházely pouze z komentářové literatury, ale i z nové judikatury Nejvyššího správního soudu. Od 1. 1. 2013 došlo ke zpřísnění právní úpravy vůči žadatelům o dodatečné povolení stavby a opakovaná žádost již není přípustná. Dále setrvaly na dosavadních stanoviscích.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) se k věci nevyjádřila.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), z moci úřední. Následně podal stavebník žádost ze dne 13. 12. 2013 o dodatečné povolení stavby. Toto řízení o dodatečném povolení stavby bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného o odvolání ze dne 20. 10. 2014, č. j. 390/UPS/2014-3, kterým bylo potvrzeno usnesení stavebního úřadu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 04137/2014/SU, jímž stavební úřad zastavil řízení, neboť stavebník neodstranil v určené lhůtě podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení (nepředložil závazná stanoviska dotčených orgánů, projektovou dokumentaci a smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu). Následně podal stavebník druhou žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 9. 12. 2014. Řízení o této žádosti bylo ukončeno žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí k námitkám žalobkyně uvedl, že ačkoliv byla druhá žádost podána po uplynutí lhůty uvedené v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, nejedná se o žádost zjevně právně nepřípustnou podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť předmětnou lhůtu lze považovat za pořádkovou a vzhledem k první včasné podané žádosti stavebníka byla tato lhůta dodržena.
15. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
16. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2017, stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 stavebního zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.

17. V projednávané věci se soud nejprve zabýval otázkou charakteru lhůty 30 dnů určené k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, počítané od oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby.
18. Za lhůtu je nutno považovat časový interval, v němž má být, případně musí být, něco vykonáno. Lhůtou je rovněž časový úsek, ve kterém může být nárok (subjektivní právo) uplatněn u příslušné osoby či orgánu. Teorie rozlišuje dva druhy lhůt. Jsou jimi lhůty hmotněprávní a procesní. Hmotněprávní lhůty jsou lhůty, jejichž běh je stanoven zákonem a zpravidla jej nelze ovlivnit jednáním adresátů příslušných právních norem. Konec lhůty je absolutní a jejich zmeškání má za následek zánik práva. Tyto lhůty nelze navracet ani prominout. Jedná se o lhůty prekluzivní, neboli propadné. Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem), soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu), nebo mohou být stanoveny správním orgánem. Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy procesní lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, čj. 1 As 31/2014-27, www.nssoud.cz).
19. V daném případě je tedy nutno vyřešit otázku, zda je lhůta 30 dnů uvedená v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona propadná, či pořádková, od čehož se pak odvíjí řešení otázky, zda byl stavebník i po uplynutí této lhůty oprávněn podat další (druhou) žádost a stavební úřad byl povinen se jí meritorně zabývat.
20. Vzhledem k tomu, že jazykový či systematický výklad ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona nedávají na tuto otázku odpověď, přistoupil soud k historické a teleologické metodě výkladu.
21. Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, které obsahovalo úpravu obdobnou shora uvedenému znění odstavce 2, uvádělo mimo jiné, že pokud stavebník nebo vlastník požádá o dodatečné povolení stavby a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až § 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.
22. Je tedy patrné, že před datem 1. 1. 2013 nebyla stanovena lhůta k podání žádosti o dodatečné povolení v průběhu řízení o odstranění stavby, které stavební úřad zahajuje z úřední povinnosti. To ostatně akcentovala i judikatura Nejvyššího správního soudu, která dospěla k závěru, že podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12 2012, postačovalo k přerušení řízení o odstranění nepovolené stavby pouhé podání žádosti o dodatečné stavební povolení s tím, že neúplnou žádost musel stavebník doplnit k výzvě stavebního úřadu obsahující přiměřenou lhůtu. Žádost o dodatečné povolení stavby mohl stavebník podat kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, a to i během řízení odvolacího (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 7 As 21/2005-111, a ze dne 19. 3. 2008, č. j. 6 As 38/2007-146, www.nssoud.cz). Tento závěr vyplýval z toho, že v textu ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona nebyla uvedena žádná lhůta. Nejvyšší správní soud však také v aktuálnější judikatuře upozornil na to, že právní úprava stavebního zákona účinná od 1. 1. 2013 může představovat zpřísnění vůči žadatelům o dodatečné stavební povolení (srov. odst. 13, 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 6 As 230/2015 – 34, www.nssoud.cz).

23. Novelou stavebního zákona č. 350/2012 Sb., účinnou od 1. 1. 2013, došlo k významným změnám v ustanovení § 129 stavebního zákona včetně úpravy podání žádosti o dodatečné povolení stavby. V důvodové zprávě k zákonu č. 350/2012 Sb. je k ustanovení § 129 stavebního zákona mimo jiné uvedeno, že: *„Nařízení odstranění stavby je upraveno nově.... Nejčastější a nejproblémovější důvod je odstranění tzv. „černé stavby“, stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním. U těchto staveb byl upřesněn důvod odstranění, postup stavebního úřadu při dodatečném povolení stavby, včetně přikládání náležitostí. Stavebník nepovolené stavby nemůže být žádným způsobem zvýhodňován, proto podle provedené úpravy odstavce 2 k žádosti o dodatečné povolení přikládá doklady v rozsahu jako k řádnému povolení. Tzn. k žádosti o dodatečné povolení stavby vyžadující ohlášení předkládá podklady jako k ohlášení, k žádosti o dodatečné povolení stavby vyžadující stavební povolení, přikládá doklady jako k žádosti o stavební povolení. Možnost dodatečného povolení zůstává zachována, lhůta pro podání žádosti o dodatečné povolení je stanovena zákonem a činí 30 dnů od zahájení řízení. V praxi bylo časté, že stavebník požádal o dodatečné povolení dříve, než stavební úřad nepovolenou stavbu zjistil a zahájil řízení o odstranění. Tato situace je řešena v odstavci 2 tak, že u předem podané žádosti se má ze zákona za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby.“*
24. Jak vyplývá z důvodové zprávy, bylo úmyslem zákonodárce jinak upravit řízení o odstranění stavby, které zůstalo obligatorním řízením v případě zjištění nepovolených staveb, a chtěl i jinak upravit návrhové řízení o dodatečné povolení stavby, jehož zahájení závisí na úvaze a aktivitě stavebníka či vlastníka nepovolené stavby, který je zároveň zatížen důkazním břemenem, že jsou splněny podmínky pro dodatečné povolení stavby (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 62 A 163/2017, Sb.NSS č. 3889/2019, www.nssoud.cz).
25. To, že se jedná o zpřísnění podmínek se záměrem omezit možnost podání žádosti o dodatečné povolení stavby, vyplývá i ze samotného znění ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, jež stanoví, že jen pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
26. Zákonodárce se snažil tuto problematiku regulovat komplexně, neboť upravit i variantu předčasné žádosti tak, že se tato považuje za včasnou žádost. Možnost opakované žádosti však neupravit a nelze z ničeho dovodit, že by se jednalo o opomenutí zákonodárce, neboť jeho úmysl je v tomto směru zřejmý, a to zpřísnit podmínky pro legalizaci stavby oproti dosavadní úpravě.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Tyto závěry ostatně vyplývají i z koncepce řízení o odstranění stavby, které je obligatorní a je veřejný zájem na tom, aby toto zahájené správní řízení směřovalo co nejefektivněji a nejekonomičtěji ke svému skončení. Stavebník či vlastník stavby je tedy s ohledem na existující protiprávní stav veden k jeho rychlému odstranění mimo jiné i tím, že je mu stanovena povinnost již k samotné žádosti o dodatečné povolení stavby přiložit veškeré podklady potřebné pro rozhodnutí. Jak upozornil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2015, č.j. 2 As 166/2015 – 33, odst. 14, účelem lhůty zakotvené v § 129 odst. 2 stavebního zákona je mimo jiné snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování.
28. Soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že lhůta 30 dnů uvedená v § 129 odst. 2 stavebního zákona určená k podání žádosti o dodatečné povolení stavby je lhůtou procesní propadnou.
29. Práva stavebníka či vlastníka stavby (žadatele) odstranit protiprávní stav jsou dostatečně zajištěna povinným upozorněním stavebního úřadu na možnost požádat o dodatečné povolení stavby, ale zároveň i obecnými instituty správního práva, jako je povinnost stavebního úřadu vyzvat žadatele k odstranění vad a pomoci mu s jejich odstraněním. To poskytuje možnost případně doplnit další chybějící podklady (§ 45 odst. 2 správního řádu), ve složitějších případech je možno i řízení dočasně přerušit za účelem opatření podkladů (§ 64 odst. 1 písm. a) správního řádu). Stejně tak může žadatel o dodatečné povolení stavby využít prominutí zmeškání úkonu, a to podání žádosti ve stanovené třicetidenní lhůtě (§ 41 správního řádu). Soud tedy neshledává lhůtu 30 dnů k podání žádosti o dodatečné povolení stavby svévolnou, nepřiměřenou či znevýhodňující podle testu ústavnosti lhůt, jak ho vymezil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 16. 10. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 16/12.
30. Soud si je vědom toho, že existuje i právní názor považující předmětnou lhůtu zakotvenou v ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona za pořádkovou bez právních důsledků jejího uplynutí pro žadatele (např. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2018, č.j. 51 A 11/2017 – 68, www.nssoud.cz). Ovšem vzhledem k tomu, že by při takovém výkladu tato lhůta zcela ztratila svůj smysl, umožnila by opakované podávání žádostí, a tím neúměrné prodlužování řízení, soud se s tímto názorem s odkazem na shora uvedenou argumentaci neztotožňuje. Z toho vyplývá, že po jejím uplynutí nelze znovu zahájit řízení o dodatečném povolení stavby, jako tomu bylo v projednávaném případě.
31. Řízení o takové žádosti měl stavební úřad podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastavit pro zjevnou právní nepřipustnost, jak je tomu i v jiných případech žádostí podaných mimo stanovenou lhůtu (srov. např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2017, č.j. 5 A 28/2014-46; Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2016, č.j. 30 A 36/2014-57, Sb.NSS č. 3459/2016, www.nssoud.cz).
32. Závěrem soud konstatuje, že stavební úřad i žalovaný nesprávně vyložili ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2013, a tím zatížili svá rozhodnutí nezákonností. Vzhledem k tomu přistoupil soud ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí stavebního úřadu, a proto soud přistoupil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i ke zrušení tohoto rozhodnutí. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.
33. Vzhledem ke shora uvedenému závěru spočívajícímu v tom, že dodatečné povolení stavby nemělo být vůbec vydáno, se dalšími námitkami soud nezabýval.
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Jelikož žalobkyně měly ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. a III. rozsudku zaplatit každé žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 13 091,40 Kč, která se skládá z částky 3 000 Kč za soudní poplatek za podání žaloby, který uhradila každá žalobkyně, z částky 7 440 Kč za 3 úkony právní služby po 2 480 Kč poskytnutých právním zástupcem Mgr. Pavlem Černým, advokátem, každé žalobkyni zvláště [převzetí věci, podání žaloby, sepsí repliky, a to podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“], z částky 900 Kč za s tím související 3 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 AT a z částky 1 751,40 Kč odpovídající 21% DPH z uvedených částek mimo soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. července 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.